

« Сынъ изученъ прѣмудръ става, а безумныйтъ за слуга ся употрѣбѣва... »

« Сыне почитай Господа и ще бѣдешъ крѣпкъ; и отъ другою освѣтъ нему да ся не боишь. » (Причт. Сол.)

II

Подиръ това, второ: ный трѣба да испытамы и да видимъ какъ трѣба да ся въспитаватъ чедата въ наказаніе и поученіе Господне.

« Но въспитавайте ги въ ученіе и наставленіе Господне »

Думата ученіе или постарому наказаніе, която ся посрѣща много добръ съ турското тербіе, значи тука въспитаніето и изучваніето на едно дѣте. А това ще каже че на родителитъ Господъ заръчва чрѣзъ Апостола, да изучаватъ чедата си тъй, както самъ той опрѣдѣлява, че трѣба сирѣчь да ги учатъ на добродѣтели споредъ вѣрѣжъ. А думата наставленіе споредъ оригиналтъ нуеето значи буквално да имъ ся тура въ умътъ, да имъ ся напомнимъ, да ся съвѣтвуватъ, да ся поучаватъ. И смисълътъ тука е да ся напомнимъ на дѣцата за Господа, сѣществованіето, съвършенствата, законътъ и неговитъ правдини, които има той надъ тѣхното сърдце и надъ животътъ имъ. Тази заповѣдь е положителна и съгласна съ всичкитъ заповѣди на Св. Писаніе, които ся отнасятъ до този прѣдметъ.

Никой нѣма който да ся сумнѣва че Св. Писаніе налага на родителитъ длъжностътъ да ся стараѣтъ да изучаватъ чедата си въ пѣтищата на религіѣтъ и да смятратъ тѣзи обязанности като най голѣмѣтъ цѣль въ настоящій животъ, за да ги приготвятъ и за небето. Но има мнозина които казватъ че не трѣба дѣцата да ся учатъ за вѣрѣжъ си, ужъ че то не было наука и че имъ стигало ужъ това което слушатъ за нейъ въ черквѣ. Има еще и пѣкои невѣрвици и равнодушни къмъ религіѣтъ, които не считатъ за чуждно религіозното въспитаніе и даже сѣпротивны на това. Главното извиненіе на тѣзи изобщо е че, ученіето за вѣрѣжъ правяло дѣцата да ставатъ прѣдразсѣдличавы и страхливы, и ужъ убивало независимостътъ на ума имъ, и прѣчали на собственото имъ разсѣждане, което трѣбало да бѣде непрѣдубѣдено върху единъ та-